

Arrest

**nr. 52 290 van 30 november 2010
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 30 juni 2010 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 juni 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 september 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van AKHMEDOV Magomed en zijn advocaat H. VAN NIJVERSEEL, loco advocaat S. BUYSSE, die tevens verschijnt voor TERMIRSULTANOVA Milana, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoeker, X, luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaarde een Russisch staatsburger te zijn van Tsjetsjeense origine. U werd geboren op 5 april 1982 in het Tsjetsjeense dorp Verkhniy Naur, maar verbleef in Grozny, waar u sinds 2003 ook uw propiska had.

Op 11 december 1999 verliet u Grozny en op 27 december 1999 ging u naar het vluchtelingencentrum in Znamenskoye, waar u door de federalen onmiddellijk werd opgepakt en gedurende 40 dagen vastgehouden werd.

In 2003 liet u zich registreren in het militaire rekruteringscentrum in Naur, waarna u uw paspoort kon afhalen en u zich in Grozny liet inschrijven.

Op 26 maart 2005 huwde u traditioneel met Milana TEMIRSULTANOVA (O.V. 6.441.450) in de Tsjetsjeense hoofdstad Grozny. Op 3 maart 2006 lieten jullie dit huwelijk in Grozny registreren.

De problemen naar aanleiding waarvan u uw land van herkomst verliet, begonnen toen uw vroegere buurman, V.(...) B.(...), op 25 december 2008 op uw autoruitje klopte. U wilde net uw vriend, Ibrahim, die u geholpen had bij het verwisselen van een defect auto-onderdeel, terug naar zijn huis in Pervomayskaya voeren. U stelde voor dat uw vroegere buur mee zou rijden naar Pervomayskaya. Toen jullie terug waren, ontving u V.(...) in uw appartement en gaf hem te eten. Hij vertelde u dat hij eigenlijk op zoek was naar uw andere buurman, R.(...) A.(...), die echter niet thuis bleek te zijn. Na lang twifelen klopte hij daarom bij u aan. V.(...) bleek een strijder te zijn en tijdens het eten zag u dat hij wapens, een radio-ontvanger en een hele stapel geld onder zijn jas droeg. U beseftte wat er aan de hand was en wees V.(...) op de gevaren van zijn bezoek. V.(...) was op zoek naar een oude tweedehands wagen, maar u weigerde hem hiermee te helpen omdat u zelf niet in de problemen wilde raken. Uiteindelijk liet u V.(...) de nacht in uw appartement doorbrengen, uit angst dat hij u iets zou aandoen indien u hem dit weigerde.

De volgende morgen, op 26 december 2008, bracht u hem met de auto naar het midden van de stad. Nog diezelfde avond, terwijl u met vrienden in de auto bier zat te drinken, stopten drie auto's voor uw appartementsblok. Mannen stapten uit en begaven zich in de richting van het appartement waar V.(...) vroeger woonde.

De volgende dag, op 27 december 2008, vielen politieagenten en twee mensen van de FSB uw appartement binnen en namen u mee naar het politiebureau van Ivanovo. U verloor hierbij een tand en uw bril werd gebroken. Op het politiebureau werd u ondervraagd over V.(...) en de wapens die hij bij u verborgen zou hebben. U ontkende dit echter en werd hierin gesteund door politiemedewerkers die afkomstig waren uit uw dorp. Omwille van deze steun besloten de medewerkers van de FSB u mee te nemen naar hun eigen afdeling. Ze brachten u over naar hun afdeling in het centrum van Grozny, dichtbij het oude circusgebouw. Daar vernam u dat V.(...) opgepakt was en hij onder druk bekend had. U werd daar tot de namiddag vastgehouden en ondervraagd. Net op het moment dat u vrijgelaten zou worden, kreeg een van beide FSB-medewerkers een telefoontje met de mededeling dat de ROVD van Zavodskoye u eveneens wilde verhoren. V.(...) bevond zich op dat moment al bij de ROVD van het Zavodskoyedistrict en ook u werd naar deze afdeling overgebracht. Daar werd u 3 dagen gefolterd, vooraleer u op 30 december 2008 vrijgelaten werd. Er werd wel een strafzaak geopend tegen V.(...) waarin u getuige werd.

Na uw vrijlating werd u een paar maanden met rust gelaten, terwijl u herstelde van uw verwondingen nadat u een week lang in ziekenhuis nummer 3 verbleven had. In die periode vond het proces tegen V.(...) plaats en als gevolg van de steun van zijn familie kwam hij er goed vanaf. Hij kreeg een alternatieve straf van 2 en half jaar.

In de loop van de maand mei 2009, werd u door de ROVD een aantal keer opgebeld met de vraag langs te komen, wat u minstens één maal deed. Naar aanleiding van een zelfmoordaanslag bij de politie op 17 mei 2009, ondertekende president Kadyrov een besluit waardoor iedereen die informatie achterhoudt over strijders schuldig verklaard kan worden.

Als gevolg van dit besluit kreeg u meermaals de ROVD en de FSB over de vloer.

Een kennis bij de FSB in Gudermes, Sharib, raadde u aan te vertrekken omdat u op een lijst van verdachten stond.

Op 29 mei 2009 werd u samen met 2 andere jongens thuis opnieuw opgepakt door mensen van de recherche van het Staropromyslovskidistrict. Ze brachten u naar hun afdeling, waar u verhoord werd door medewerkers van het tweede regiment van Kadyrov. Door tussenkomst van een vriend van uw oudste broer, Saydamin Saiyev genaamd, die nog als persoonlijke bewaker van Achmat Kadyrov had gewerkt, kwam u de volgende dag, op 30 mei 2009, vrij tegen betaling van losgeld. Nog diezelfde dag besloot u het land te verlaten.

Op 30 mei 2009 bracht uw buurman, W.(...) I.(...), u en uw gezin met de auto naar Pjatigorsk, waar jullie diezelfde avond aankwamen. In Pjatigorsk stapten jullie over in een minibus, die jullie samen met zeven andere mensen naar Brest (in Belarus) bracht. Jullie bereikten Brest in de avond van 1 juni 2009. Na een tijdje gewacht te hebben, stapten jullie over in de laadruimte van een blauwe vrachtwagen met witte cabine. Rond 22u vertrok de vrachtwagen uit Brest en vatte zijn reis naar België aan. Onderweg stopte de vrachtwagen meermaals. Twee maal mochten jullie uitstappen om een frisse neus te halen.

Op 4 juni 2009 werden jullie in Brussel afgezet. Nog diezelfde dag vroegen jullie asiel aan bij de Belgische autoriteiten."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.1.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoeker, Magomed AKHMEDOV, luidt als volgt:

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratieve dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijkse bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst verlaten heeft omdat u in Tsjetsjenië problemen kende met de autoriteiten omwille van uw vermeende betrokkenheid bij de rebellen. Door toeval bood u in december 2008 gedurende 1 nacht onderdak aan een rebel. Sindsdien werd u door de autoriteiten niet meer met rust gelaten.

Er dient eerst en vooral opgemerkt te worden dat u er niet in slaagde uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Zo verklaarde u dat u op 27 december 2008 gearresteerd werd en vervolgens drie dagen lang vastgehouden, ondervraagd en mishandeld werd omdat u op 25 december 2008 onderdak geboden had aan uw vroegere buurman, V.(...) B.(...), die een rebel bleek te zijn (CGVS, p. 17-19). U werd uiteindelijk vrijgelaten op voorwaarde dat u zou meehelpen aan de rechtszaak tegen uw vroegere buurman. Zoniet zou u in plaats van getuige in de zaak, zelf beschuldigd worden (CGVS, p. 22-23). Het proces vond plaats begin 2009 (CGVS, p. 21). Uw vroegere buurman kwam er uiteindelijk met een milde straf vanaf (CGVS, p. 22).

U slaagde er evenwel niet in enig tastbaar bewijs voor te leggen, noch aangaande uw aanhouding en uw voorwaardelijke vrijlating, noch aangaande het proces waarbij u als getuige fungeerde.

Het feit dat u de Belgische asielinstanties geen enkel document kon voorleggen dat de door u verklaarde problemen ondersteunt, doet ernstige twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

U verklaarde bovendien in het bezit te zijn van documenten die uw betrokkenheid als getuige in de rechtszaak staven (CGVS, p. 22) alsook van ziekenhuisdocumenten waaruit blijkt dat u na uw mishandeling door de autoriteiten met letstels in ziekenhuis nummer 3 werd opgenomen (CGVS, p. 21-22).

U gaf aan dat u zou vragen deze documenten met de post vanuit Tsjetsjenië te laten opsturen en ze vervolgens aan het Commissariaat-generaal te bezorgen.

Tot op heden heeft het Commissariaat-generaal echter nog geen enkel bewijs ontvangen. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas sterk ondermijnd.

In ditzelfde verband dient bovendien opgemerkt te worden dat u aangaf dat de rechtszaak tegen uw vroegere buurman plaatsvond bij de rechtbank van het Staropromyslovskidistrict (CGVS, p. 21).

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat er inderdaad een rechtszaak heeft plaatsgevonden tegen genaamde V.(...) B.(...).

In tegenstelling tot wat u verklaarde zou de zaak echter gevoerd zijn voor de rechtbank van de Zavodskoyewijk en dus niet voor de rechtbank van het Staropromyslovskidistrict.

Uit diezelfde informatie blijkt tevens dat het proces plaatsvond op 19 januari 2009.

Zelf wist u merkwaardig genoeg niet precies meer wanneer de zaak voorkwam.

Eerst vertelde u dat het proces ergens in januari of februari plaatsvond (CGVS, p. 21). Later zei u echter dat u begin maart 2009, nog vóór het proces plaatsvond, naar de ROVD moest gaan om documenten uit uw dossier te laten verwijderen (CGVS, p. 21). Het is verder opmerkelijk dat u tijdens het proces zelf niet hoefde te getuigen en u zelfs niet eens werd opgeroepen (CGVS, p. 21).

Om al deze redenen wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aangetast.

U slaagde er vervolgens evenmin in aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een actueel risico op vervolging of het lijden van ernstige schade bestaat.

Zo heeft u geen idee of u vandaag in Tsjetsjenië ergens van beschuldigd wordt alsook of u er vandaag officieel gezocht wordt (CGVS, p. 24). U gaf wel aan dat u van een Russische vriend, Igor Kavtoenov, vernomen had dat er begin februari 2010 mensen van het tweede regiment van het district

Staropromyslovski bij uw appartement waren langs geweest die naar u op zoek waren (CGVS, p. 24). U weet echter niet waarom deze mensen naar u op zoek waren (CGVS, p. 25) en u heeft ook geen enkele aanwijzing waaruit blijkt dat u vandaag in Tsjetsjenië gevaar zou lopen.

Ook hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder uitgehold.

Het feit dat u na uw voorwaardelijke vrijlating op 30 december 2008 nog 5 maanden in Tsjetsjenië hebt verbleven, doet eveneens af aan uw geloofwaardigheid.

U verklaarde immers dat u Tsjetsjenië hebt verlaten omdat u niet meer zou kunnen verder leven indien u zou voldoen aan de voorwaarden die bij uw vrijlating gesteld werden. U achtte het namelijk niet meer mogelijk voort te leven indien u de autoriteiten informatie over strijders zou verschaffen (CGVS, p. 24).

U wist echter reeds van bij uw vrijlating, op 30 december 2008, wat de autoriteiten van uw verwachten in ruil voor uw invrijheidstelling. Uw verklaring als zou u gehoopt hebben dat de autoriteiten u met rust zouden laten (CGVS, p. 24), is bijgevolg niet afdoende.

Verder dient nog opgemerkt te worden dat het niet aannemelijk is dat u geen enkele poging ondernomen zou hebben om de door u aangehaalde problemen ergens kenbaar te maken of hulp in te roepen, ook niet van een mensenrechtenorganisatie (CGVS, p. 25).

Uit uw verklaringen blijkt immers dat u mogelijk op hulp had kunnen rekenen. Zo gaf u aan dat alle familieleden van uw vrouw aan moederskant voor de autoriteiten werken, meer bepaald voor het eerste en tweede regiment van president Kadyrov. Eén van hen, A.(...) genaamd, bekleedt een hoge functie en heeft zelfs zijn eigen bewakers (CGVS, p. 9).

U argumenteerde wel dat u hen geen hulp kon vragen omdat zij behoren tot de familie van uw vrouw en dat niet strookt met jullie gewoonten (CGVS, p. 24).

Deze verklaring is niet afdoende aangezien zij u zelf reeds een job aanboden (CGVS, p. 9). Ook bij uw vrijlating na uw tweede aanhouding, op 29 mei 2009, kon u rekenen op hulp. Ditmaal kwam u vrij door toedoen van een vriend van uw oudste broer, S.(...) S.(...) genaamd, die vroeger als persoonlijke bewaker van Achmat Kadyrov, vader van de huidige president, werkte (CGVS, p. 23).

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen nog verder aangetast.

Er dient voorts nog vastgesteld te worden dat u de Belgische asielinstanties ook aangaande uw tweede aanhouding en vrijlating geen enkel document kon voorleggen.

Daar komt nog bij dat u er evenmin in slaagde het Commissariaat-generaal uw binnenlands paspoort voor te leggen. U vertelde dat u voor uw vertrek uit Tsjetsjenië in het bezit was van al uw documenten, waaronder uw binnenlands paspoort en dat van uw vrouw alsook de geboorteaktes van uw kinderen. Bij uw vertrek zou u al uw documenten samen met het geld voor uw reis overhandigd hebben aan uw buurman, W.(...) I.(...), die verantwoordelijk was voor de organisatie van uw reis. Hij zou de documenten aan de chauffeur van de minibus gegeven hebben, die ze op zijn beurt moest doorgeven aan de chauffeur van de vrachtwagen. Eenmaal aangekomen in België, diende de vrachtwagenchauffeur u al uw documenten terug te bezorgen, wat echter niet gebeurde (CGVS, p. 11). Deze verklaring is evenwel weinig aannemelijk.

Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw binnenlands paspoort, het identiteitsdocument van Russische staatsburgers bij uitstek, bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een woonstregistratie elders in de Russische Federatie en de eventuele uitreiking van een internationaal paspoort verborgen te houden.

Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder in het gedrang.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (uw huwelijksakte, rijbewijs en bewijs van dienstplichtigheid) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Al deze documenten bevatten informatie aangaande uw persoon, doch niet met betrekking tot de problemen die u verklaarde gekend te hebben.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als

gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet.”

1.2.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoekster, Milana TERMIRSULTANOVA, luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaarde een Russisch staatsburger te zijn van Tsjetsjeense origine. U werd geboren op 16 januari 1989 in de Tsjetsjeense stad Argun, waar u ook uw propiska had. Op 3 maart 2006 huwde u officieel met Magomed AKHMEDOV (O.V. 6.441.450) in de Tsjetsjeense hoofdstad Grozny.

Uw problemen begonnen nadat op 25 december 2008 een terrorist bij jullie de nacht had doorgebracht. Naar aanleiding hiervan werd uw man op 27 december 2008 door de autoriteiten opgepakt en gedurende 3 dagen vastgehouden en zwaar mishandeld. Na zijn vrijlating werd hij nog meermaals telefonisch ontboden om zich aan te bieden op het politiekantoor. Op 29 mei 2009 viel de politie jullie huis opnieuw binnen en bedreigde uw gezin. Uw man werd andermaal meegenomen. Na zijn vrijlating besloten jullie het land te verlaten.

U verliet Tsjetsjenië samen met uw gezin op 30 mei 2009. Vanuit Grozny reisden jullie met de auto naar Pjatigorsk, waar jullie de volgende dag aankwamen. In Pjatigorsk stapten jullie over in een minibus, die jullie naar Brest bracht. Jullie bereikten Brest op 2 juni 2009 en reisden met een vrachtwagen door naar België. Op 4 juni 2009 werden jullie in Brussel afgezet.

Nog diezelfde dag vroeg u asiel aan bij de Belgische autoriteiten.”

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoekster, Milana TERMIRSULTANOVA, luidt als volgt:

“De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratieve dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijkse bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

U verklaarde uw land te hebben verlaten omdat uw man in Tsjetsjenië problemen kende met de autoriteiten wegens zijn vermeende betrokkenheid bij de rebellen.

Uit uw verklaringen blijkt dat alle problemen die u in uw land kende verbonden waren met de problemen van uw man. U verklaarde daarnaast geen persoonlijke problemen te hebben gekend (CGVS, p. 7).

Aangezien ik in het kader van de asielaanvraag van uw man, Magomed AKHMEDOV (O.V. 6.441.450), de beslissing nam tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw man, Magomed AKHMEDOV (O.V. 6.441.450), werd genomen, verwijs ik graag naar zijn beslissing.

Het door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde document, meer bepaald uw huwelijksakte, is niet van dien aard dat het bovenstaande beslissing kan wijzigen. Uw huwelijksakte bevat immers informatie met betrekking tot uw identiteit, doch niet met betrekking tot de problemen die uw man in Tsjetsjenië gekend zou hebben.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de

zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekers de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoekers vragen in hun verzoekschrift van 28 juni 2010 om hun zaak te laten behandelen door de algemene vergadering van de Raad. Ze laten gelden dat *"er in gelijkaardige dossiers andere rechtspraak en dus geen eenheid van rechtspraak vast te stellen is tussen Franstalige en Nederlandstalige kamers"*.

Verzoekers staven deze bewering met informatie afkomstig van de website www.senate.be en menen dat ze niet over een effectief rechtsmiddel beschikken in de zin van artikel 13 EVRM.

2.2. Krachtens artikel 39/12 van voormelde wet van 15 december 1980 kan alleen de eerste voorzitter of voorzitter van de Raad, op eigen initiatief of op dat van de kamervoorzitter, de verwijzing van een zaak naar de algemene vergadering bevelen teneinde de eenheid van de rechtspraak te verzekeren.

De vraag van verzoekers kan bijaldien niet worden aangenomen.

Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat uit de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof blijkt dat de Raad over volle rechtsmacht beschikt wanneer hij optreedt op grond van artikel 39/2, §1 en dat de rechtszoekende niet van een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg is beroofd (GWH 27 mei 2008, nr. 81/2008).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekers voeren in hun verzoekschrift een schending aan van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 15, sub c van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 gelezen in samenhang met artikel 2, sub e van dezelfde Richtlijn, van de artikelen 48/2, 48/3 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting, van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Ze roepen een manifeste beoordelingsfout in. Ze verwijzen nog naar artikel 6 van voormeld Europees Verdrag.

3.2. Verzoekers laten gelden dat ze niet enkel vanuit haar *"uitgebreide persoonlijke ervaring"* spreken, maar dat ook uit de hedendaagse situatie blijkt dat er in hun land van herkomst nog steeds ernstige misbruiken bestaan.

Verzoeker beweert dat de inhoud van het Cedoca-document correct is doch door de commissaris-generaal totaal verkeerd geïnterpreteerd werd. Hij haalt in dit verband het standpunt aan van de commissaris-generaal, die stelt dat de situatie in Tsjetsjenië complex blijft en er zich nog steeds verscheidene problemen voordoen op het vlak van mensenrechten, en dat van 7 april 2009 van het UNHCR, gesteld in het Duits, "Hinweise des UNHCR zur Prüfung von Anträgen auf internationalen Schutts von Asylsuchenden aus der russischen Teilrepublik Tschetschenien" waaruit zou blijken dat er geen binnenlands vluchtalternatief voorhanden is. Ook verwijzen verzoekers naar de woorden van *"de Voorzitter uit de actualiteit van de Conventie van Genève: Het Tsjetsjeens voorbeeld dd. 26 mei 2005"*.

Verzoeker herhaalt dat hij niet enkel werd vrijgelaten op voorwaarde dat hij zou meehelpen aan de rechtzaak tegen zijn vroegere buurman, maar dat hij ook informatie over de rebellen moest doorgeven aan de overheid. Bovendien wijst hij er op dat zijn familie een geldsom betaalde om hem vrij te krijgen. Hij merkt op dat de buurman momenteel in de cel in Agrun zit.

Verzoeker laat in zijn verzoekschrift gelden dat hij geen documenten kan voorleggen aangaande het proces; hij verklaart telefonisch gecontacteerd zijn en geen dagvaarding gekregen hebben.

Een aantal regels verder in zijn verzoekschrift stelt hij niet te zijn opgeroepen als getuige omdat de familie van V. B. geld betaalde zodat de man strafvermindering kreeg.

Verzoeker verklaart dat zijn moeder de ziekenhuisdocumenten reeds in mei 2010 zou hebben verstuurd, maar verklaart dat hij nog niets heeft ontvangen.

Verzoeker houdt vol dat V. B. in het Staropromyslovskidistrict werd berecht: V. B. zou in de Zavodskoyewijk zijn aangehouden en waarna hij zou zijn overgebracht naar het Staropromyslovskidistrict ter berechting.

Hij herhaalt dat hij nog 5 maanden in Tsjetsjenië verbleef omdat hij dacht dat de autoriteiten hem na een tijdje met rust zouden laten. Nadat hij in mei 2010 opnieuw werd aangehouden en er een geldsom betaald werd om hem vrij te krijgen, besloot hij onmiddellijk Tsjetsjenië te verlaten.

Hij herhaalt dat hij geen hulp kon vragen aan de familie van zijn vrouw, niet alleen omdat dit niet strookt met de plaatselijke gewoonten, maar ook omdat de president verboden had om mensen die te maken hebben met rebellen, te helpen.

Verder stelt hij dat hij de tweede kaar vrijkwam met behulp van S. S. omdat die geld gaf, niet omdat hij vroeger als persoonlijk bewaker van Achmat Kadyrov werkte.

Hij beweert mondeling aangifte te hebben gedaan van zijn verloren documenten via zijn moeder, waardoor daar geen bewijzen van zijn.

Vervolgens wenst verzoeker *“in volheid van rechtsmacht”* een getuige te laten oproepen, met name S. I..

Voorts verwijst hij naar een rapport van de Franse asielinstantie (OPHRA) dat cijfers bevat omtrent de percentages van erkenning van de vluchtelingenstatus en toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van asielzoekers afkomstig uit de Russische Federatie en beweert dat de motivering van de commissaris-generaal louter een standaardmotivatie betreft.

Aangaande het Cedoca-rapport, laat verzoeker in zijn verzoekschrift gelden dat de bronnen wel relevant zijn (zie verzoekschrift van 8) maar dat het document op zich veel ruimte laat voor interpretatie. Hij haalt de eerste zin van het document aan *“Sinds begin 2007 is de situatie in Tsjetsjenië drastisch veranderd”* en voegt hieraan toe dat deze zin gevolgd zou moeten worden door een *“maar niet ten goede van de burgerbevolking”*. Dit om duidelijk te maken dat de veiligheidssituatie in Tsjetsjenië nog altijd zorgen zou baren. Enige regels verder in zijn verzoekschrift (zie p. 9) stelt verzoeker dat de commissaris-generaal zich enkel op *“achterhaalde rapporten”* baseert en *“vergeet te kijken naar het journaal”*, maar citeert toch uit het Cedoca-rapport om er op te wijzen dat er nog altijd sprake is van gefabriceerde beschuldigingen. Verder beweert hij dat er een angstige sfeer heerst in Tsjetsjenië waardoor geen of zeer moeilijk informatie te verkrijgen is over de situatie aldaar en verwijst naar een rapport van Gannushkina van 2008 en naar een artikel van 31 maart 2009 gepubliceerd door Prague Watchdog.

Verzoeker houdt voor dat de commissaris-generaal er indertijd door de toenmalige Vaste Beroepscommissie opmerkzaam op gemaakt werd dat de situatie in Tsjetsjenië ernstig is.

Hij beweert dat *“daarom hoort het aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te controleren of de verwerende partij geen fout begaat door mensen geen tijdelijke vorm van bescherming te geven volgens de nieuwe mogelijkheden die de vreemdelingenwet biedt”*. Hij vervolgt dat *“de Europese richtlijn is ook daarom ingevoerd in het Belgisch recht”* en beweert dat deze Richtlijn niet wordt toegepast voor etnisch Tsjetsjenen, *“in tegenstelling tot Frankrijk en tal van andere Europese landen”*.

Verzoeker verwijst ten slotte nog naar *“recente mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen”*.

Verzoekers vragen dat van hen de vluchtelingenstatus erkend wordt. In ondergeschikte orde vragen ze de bestreden beslissing te vernietigen.

3.3. De Raad merkt vooreerst op dat aangezien verzoekster, Milana TERMIRSULTANOVA, zich in het verzoekschrift louter baseert op het asielaanbod van verzoeker, Magomed AKHMEDOV, gaat de Raad enkel in op het aanbod van deze laatste.

3.4. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.5. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoekers uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoekers de motivering van de bestreden beslissing betwisten en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De Raad merkt op dat artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 geen rechtstreekse werking heeft binnen de Belgische rechtsorde, zodat de aangevoerde schending ervan door verzoekster niet dienstig is.

Wat betreft de aangevoerde schending betreft van artikel 15 sub c van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 gelezen in samenhang met artikel 2, sub e van dezelfde Richtlijn, wijst de Raad er op dat een richtlijn slechts rechtstreekse werking kan hebben in de nationale rechtsorde van zodra de omzettingstermijn is verstreken en zolang die richtlijn niet volledig in nationaal recht werd omgezet.

De Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 is omgezet in Belgisch recht door de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Aldus kan verzoeker hier de schending van deze richtlijn niet dienstig aanvoeren.

Met betrekking tot de rechten van verdediging werd reeds meermaals beslist dat de procedure voor de commissaris-generaal geen juridische procedure is, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die in het kader van de voormelde wet van 15 december 1980 worden genomen door de commissaris-generaal.

De artikelen 2 en 3 EVRM stemmen inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, a en b van de voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). De Raad verwijst naar zijn argumentatie sub. 3.3.2.

3.6. Wat de verwijzing betreft naar de situatie in Tsjetsjenië zoals weergegeven in de bestreden beslissing, merkt de Raad op dat de persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging determinerend is om als vluchteling te worden erkend. Een loutere vermelding van een welbepaalde situatie in het land van herkomst volstaat niet om iemand als vluchteling te erkennen.

Verzoeker is er in casu aldus niet in geslaagd de individualisering van zijn vrees aan te tonen, hetgeen een essentieel element is bij het beoordelen van zijn asielaanvraag.

Aangaande verzoekers citaat van *“de wijze woorden van de Voorzitter”* (zie verzoekschrift, p. 6), merkt de Raad op dat deze uiteenzetting geen betrekking heeft op de motieven in de bestreden beslissing en acht dit dan ook geen dienstig verweer.

3.7. De Raad stelt vast dat hoewel verzoeker voor het Commissariaat-generaal verklaarde (zie het verhoorverslag van 12 mei 2010, p. 22) in het bezit te zijn van documenten die zijn betrokkenheid als getuige in de rechtzaak staven, hij in zijn verzoekschrift aanvoert hiervan geen documenten te kunnen voorleggen gezien hij geen schriftelijke dagvaarding gekregen heeft doch enkel telefonisch gecontacteerd werd. Enkele regels verder in zijn verzoekschrift beweert hij dan helemaal niet te zijn opgeroepen om te getuigen omdat de familie van V. geld had betaald. Op basis van de verklaringen van verzoeker in zijn verzoekschrift is het dan ook niet meer duidelijk of hij wel of niet diende te getuigen; deze door hem geschapen verwarring keert zich tegen zijn geloofwaardigheid.

De bewering van verzoeker dat de ziekenhuisdocumenten reeds zijn opgestuurd door zijn moeder, maar nog niet zijn aangekomen, leidt slechts tot het besluit dat verzoeker deze niet heeft bijgebracht.

De Raad stelt vast dat de bewering van verzoeker dat V. B. is opgepakt in Zavodskoye district, maar dat de rechtszaak heeft plaatsgevonden in Staropromyslovskij, niet overeenstemt met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Hieruit blijkt immers dat de rechtszaak tegen V. B. op 19 januari 2009 in de rechtbank van Zavodskoye in Grozny plaatsvond.

Verzoekers enkele bewering ontkracht de informatie niet.

De Raad merkt op dat de loutere bewering van verzoeker dat hij via zijn moeder die dit dan op haar beurt doorgaf aan vrienden, mondeling aangifte heeft gedaan van het verlies van zijn documenten, niet aannemelijk is om te verklaren dat ze geen identiteitsdocumenten kunnen voorleggen.

De bestreden beslissing stelt dan ook terecht dat het sterke vermoeden bestaat dat verzoekers hun binnenlands paspoort, het identiteitsdocument van Russische staatsburgers bij uitstek, bewust achterhouden voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een woonregistratie elders in de Russische Federatie en de eventuele uitreiking van een internationaal paspoort verborgen te houden.

Voor het overige stelt de Raad vast dat verzoeker zich beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen.

Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waartoe hij echter in gebreke blijft.

Verzoeker slaagt er bijgevolg in, noch de vaststellingen zoals die in de bestreden beslissing zijn opgenomen, ongedaan te maken noch om zijn geloofwaardigheid te herstellen.

3.8. De Raad benadrukt verder dat elk asieldossier individueel dient behandeld te worden, rekening houdend met de specifieke elementen van het dossier. De motieven in de bestreden beslissing zijn duidelijk, concreet en betrokken op de individuele situatie van verzoeker; een verwijzing naar asielstatistieken uit Frankrijk kan daaraan geen afbreuk doen evenmin als een verwijzing naar rechtspraak die in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde heeft.

3.9. De Raad stelt overigens vast dat de door de commissaris-generaal gebruikte informatiebronnen opgenomen zijn in het administratief dossier. De commissaris-generaal heeft zich gesteund op informatie afkomstig van CEDOCA, een onafhankelijke en officiële Belgische documentatie- en onderzoeksdienst.

Verzoeker beperkt er zich toe op een algemene wijze kritiek te uiten over de tegenstelbaarheid van de door de verweerder gehanteerde bronnen, waarmee hij niet vermag de op deze bronnen gefundeerde juistheid van de informatie van de commissaris-generaal te weerleggen.

Zo betreft zijn toevoeging aan *“de eerste zin”* uit het rapport ‘subject related briefing - veiligheidssituatie in Tsjetsjenië’ met *“maar niet ten goede van de burgerbevolking”*, louter een ridiculisering van de in het

rapport vervatte informatie. De Raad acht dit in geen geval een dienstig verweer. Bovendien wijst de Raad er op dat voormeld rapport begint met de zin "Alle waarnemers zijn het erover eens dat de veiligheids- en mensenrechtensituatie in Tsjetsjenië sterk verbeterd is" en niet met "Sinds begin 2007 is de situatie in Tsjetsjenië drastisch veranderd" zoals verzoeker in zijn verzoekschrift voorhoudt. De kritiek in voorliggend verzoekschrift dat verwerende partij zich enkel steunt op "achterhaalde rapporten" (p. 9) neemt de Raad evenmin aan gezien verzoeker enige regels verder zelf verwijst naar het Cedoca-rapport.

Waar verzoeker verwijst naar de toepassing van de Europese Kwalificatierichtlijn in Frankrijk en "tal van andere Europese landen", herhaalt de Raad dat in beginsel elke asielaanvraag individueel moet onderzocht worden rekening houdend met de specifieke gegevens eigen aan de aanvraag en de persoon van de asielzoeker.

Bovendien benadrukt de Raad dat richtlijn 2004/83/EG (de zogenaamde Kwalificatierichtlijn) minimumnormen vastlegt en uitdrukkelijk in artikel 3 bepaalt dat de lidstaten ter bepaling van wie als vluchteling of als voor subsidiaire bescherming in aanmerking komend persoon wordt erkend en ter bepaling van de inhoud van de internationale bescherming, gunstiger normen kunnen vaststellen of handhaven indien die met de richtlijn verenigbaar zijn.

Eventuele verschillen tussen bepaalde lidstaten inzake de toepassing van de subsidiaire beschermingsstatus, komen dus niet automatisch neer op een verschillende toepassing van de richtlijn, maar kunnen ook het gevolg zijn van (toegelaten) gunstiger bepalingen dan de in de Richtlijn vastgelegde minimumnormen. Hoe dan ook tonen de verzoekers niet aan dat de bestreden beslissingen niet in overeenstemming zouden zijn met de Kwalificatierichtlijn, zoals omgezet in de Belgische vreemdelingenwet van 15 december 1980.

De Raad benadrukt voorts dat een verwijzing naar algemene rapporten over de algemene situatie in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

De Raad merkt ten slotte op dat tot op heden rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben.

3.10. Gelet op wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat er geen wezenlijke elementen ontbreken die de Raad zouden verhinderen over het beroep te kunnen oordelen.

Op de vraag van verzoeker aan de Raad om "in volheid van rechtsmacht" een getuige te laten oproepen, met name S. I., antwoordt de Raad dat zo hij over "volheid van bevoegdheid" beschikt, evenwel geen onderzoeksbevoegdheid heeft zodat hij geen onderzoeksdaeden kan stellen als het horen van getuigen.

3.11. Het blijkt dat de commissaris-generaal zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voorbereid heeft en gestoeld heeft op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekers werden opgeroepen voor een verhoor, dat ze tijdens deze verhoren op 12 mei 2010 in bijzijn van hun advocaat, de kans kregen om hun asielmotieven uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, en dat de verhoren plaatsvonden met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is.

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

Er is derhalve geen reden om, zoals in het verzoekschrift gevraagd, de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak voor verder onderzoek terug te zenden naar de commissaris-generaal.

In acht genomen wat voorafgaat, kan aan het asielrelaas van verzoekers geen geloof worden gehecht. Een ongeloofwaardig relaas dient niet getoetst te worden aan de vluchtelingendefinitie zoals vervat in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Bij een ongeloofwaardig relaas is verzoekers hun verwijzing naar het gebrek aan een intern vluchtalternatief, overbodig.

De status van vluchteling kan van hen derhalve niet worden erkend.

Er is dan ook geen schending van voormeld wetsartikel, noch van artikel 48/2 van voormelde wet.

3.12. Verzoekers vragen nog dat hen de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend; anders oordelen zou volgens hen een schending uitmaken van artikel 3 en 6 EVRM.

Ook voeren ze een schending aan van artikel 48/2, 48/4 en 49/3 van voormelde wet van 15 december 1980.

Verzoekers laten gelden dat het feit dat de mensenrechtenorganisatie "Memorial" haar activiteiten in Tsjetsjenië stopt, een duidelijk teken is dat er voor hen een risico bestaat op onmenselijke behandeling. Hij verwijst in dit verband naar de volgende website: www.deredactie.be/cm/vrtnieuws/buitenland/1.565961.

Verder stellen ze dat *"als de Raad in een arrest zich nog baseerde op het Algemeen ambtsbericht van 2008 om subsidiaire bescherming te geven op basis van dit rapport, dan is het duidelijk dat subsidiaire bescherming nodig is"*.

Hij merkt nog op dat de commissaris-generaal zich louter beperkt tot een algemene stijlformule en aldus zijn beslissingen tot weigering van deze beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd heeft.

3.13. Verzoekers maken vooreerst niet aannemelijk dat de bestreden beslissingen artikel 49/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 dat bepaalt dat bij een asielaanvraag eerst de erkenning van de vluchtelingenstatus en subsidiair de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus wordt onderzocht, schenden.

Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekers een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Verder wijst de Raad er op dat artikel 6 van het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden niet van toepassing is op geschillen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (RvS 10 juni 2008, beschikking nr. 2805).

Aangaande de grief van verzoeker dat de bestreden beslissing de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende motiveert, leest de Raad in de bestreden beslissing (zie p. 4) dat *"op basis van de elementen uit uw dossier"* aan verzoeker de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 geweigerd werd.

Inderdaad gezien aan het relaas van verzoeker geen geloof wordt gehecht, kan dit relaas niet als basis dienen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a. en b. van de voormelde wet van 15 december 1980.

Ook werd in de bestreden beslissing geargumenteed dat er in Tsjetsjenië geen situatie voorhanden is in de zin van artikel 48/4, §2, c. van de voormelde wet.

Hetzelfde geldt wat betreft de aanvraag van verzoekster.

De bestreden beslissing stelt duidelijk dat gezien uit haar verklaringen blijkt dat alle problemen die zij in haar land van herkomst gekend heeft, verbonden waren met die van haar man en zij geen persoonlijke problemen kende, er, gelet op het ongeloofwaardig asielaanvraag van haar man, evenmin kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van artikel 48/3 van de voormelde wet of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 §2, a. en b. van de voormelde wet.

Ook in de beslissing van verzoekster werd vastgesteld dat er in Tsjetsjenië geen situatie voorhanden is in de zin van artikel 48/4, §2, c. van de voormelde wet.

Derhalve heeft de commissaris-generaal terecht besloten tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Inderdaad benadrukt de Raad dat een verwijzing naar algemene rapporten over de algemene situatie in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoekers in hun land van herkomst een reëel risico lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 §2, a en b. van de voormelde wet.

Dit risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier in gebreke.

Wat betreft een reëel risico op ernstige schade als bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van voormelde wet van 15 december 1980, deelt de Raad onder verwijzing naar de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, het besluit van de commissaris-generaal.

Derhalve kan aan verzoekers ook de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van voormelde wet, niet worden toegekend.

De artikelen 48/2 en 48/4 van de voormelde wet zijn aldus niet geschonden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend en tien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER ,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE